

бръсни и чуль гласъ да го вика по име изъ задъ рида. Едната му страна била вече обръсната, а другата не била добръсната и той казалъ на бръснаря; „Чакай да ида да видя защо ме викатъ, та после ще дойда да ме дообръснешъ“. Бръснарьтъ се сѣтилъ за какво го викатъ и му рекаль: „Почакай да те дообръсна, па тогава върви“ — „Не бива после, трѣбва сега да ида, по-после, като се върна, ще ме дообръснешъ“. Бръснарьтъ знаейки, че той нѣма да се върне вече назадъ, му рекаль: „Ами ти нали бѣше който викаше: сто пжти да ме викатъ, па нѣма да ида“, — защо не дочакашъ да те дообръсна“. — „Не е така, азъ ще ида и ще се върна да ме дообръснешъ после“. И отишелъ той, но не се върналь вече.

Защо е смъртъта слѣпа, глуха, нѣма, невидима и немилостива.

Пратиль Господъ смъртъта веднажъ при единъ боленъ и сироманъ човѣкъ, който ималь голѣма челядъ, да му земе душата. Смъртъта влѣзла въ къщи, дето лежалъ болниятъ и рекла: „Добро утро!“ Жената и децата ѝ отговорили: „Даль Богъ добро“, а майката имъ прибавила: „Скоро, деца, сложете що Богъ даль, да нагостимъ смъртъта“. До като майката да изкаже това на децата си, смъртъта рекла: „Оставьте, оставете, не трѣбва, азъ ще зема само душата на болния и ще си отида, защото Господъ не чака“. Като чули тия думи децата и майката, заобиколили смъртъта и почнали да плачатъ и да се молятъ да не оставя толкова сираци безъ баща, та кой ще ги храни и облича после, като нѣма нито едно кадърно за работа. Смъртъта, като изгледала сичкитѣ деца и като видѣла, че наистина нѣма за работа нито едно и че тѣ нѣматъ отъ нийде никакъвъ добивъ, та ако земе душата на татка имъ, трѣбва всички да измратъ, отишла си. Повикаль я Господъ па ѝ рекаль: „Какво направи душата на оня човѣкъ що те бѣхъ пратиль да я земешъ?“ — „Господи, рекла му смъртъта, по-добре е да зема душата на децата, а не на татка имъ, защо сж много дребни и некадърни за никаква работа“. — „Ела тука, казалъ Господъ на смъртъта и слушай какво ще ти кажа: отъ тукъ ей сега да